



Kedves szülők, keresztszülők!

Jézus egykor azt parancsolta, hogy az apostolok tegyenek tanítvánnyá minden népet. Ezt a parancsát félreértve az egyháztörténetben a későbbi keresztyén hittérítők sokszor tűzzel-vassal tettek tanítványokká népeket. Az igazi értelmezés azonban egészen mást jelent. Kik is az igazi tanítványok? Hát azok, akik önként hajlandók Jézus megismerésére, követésére, a neki való engedelmségre.

Ennek a tanítványságnak 2 ismertető jegye van. Az egyik a keresztkeresztelés. Ez fog most itt ezen az istentiszteleten is majd megtörténni. A szülők, keresztszülők Isten és a gyülekezet előtt fogadalmat tesznek, majd a lelkész a keresztlő vízzel leönti ezt a gyermeket, a keresztvíz alá a keresztanya tartja, és aztán az édesanya karjaiban áldást is kap végül.

A másik ismertető jegye ennek a tanítványságnak a követés. Tudniillik a tanítványság nem vallási filozófia, s nem is amolyan internetes életbölcseesség, amit egymás közt megosztunk. A tanítványság valójában Krisztus nevelésében való részvétel. Ez az esti „énistenem”-től az iskolai hittanoktatásig rengeteg dolgot felölel. Nem sorolom fel őket, a lényeg az, hogy rengeteg lehetőség van a gyermekek hitben való nevelésére. Jézus nem azt hagyta ránk örökségül, hogy „szeressétek egymást gyerekek”, meg nem azt, hogy „van Isten”, hanem azt, hogy élénk élte az igaz emberséget, és megmutatta az Istent. Mindkét dologban egyedülálló dolog történt. Senki másnak ezek nem sikerültek. Viszont ezért, ha mi ezt a Jézust követjük, akkor ez azt jelenti, hogy az ő egész életének követésével, cselekedeteinek és beszédeinek megismerésével és értelmes utánzásával lehetünk csak hitelesen a tanítványai. Aki rábízta magát, az az ő életútját választja, az az ő igaz követője. Végül még azt szeretném mondani, hogy a víz akár a felnőttkeresztségi gyakorlatot nézzük, ahol az óember belefullad a vízbe és kijön az újember, akár a gyermekkeresztségi gyakorlatot, ahol az úgymond koszos gyermeket tiszta vízzel leöntik, mindkettőben az Isten vize nem egyszerűen felüdít, nem ráadás az élethez, hanem az egyetlen lehetőség a haláltól és a kárhozattól megmenekülni. Üdvösségbe keresztkeresztelni. A keresztvíz ennek a kifejezése.

Ámen.

Kedves testvéreim!

Ma egy keresztkeresztelés után, amiben a keresztség jel volt, a jeltől magáról szeretnék szólni. Az emberek szinte könyörögnek az Istennek, hogy adjon jelet. Bizonyítson. A beszéd, a rítus helyett adjon valami csodát, valami térdre kényszerítőt. Akkor sokkal könnyebb lesz majd hívőnek lenni és ez a világ is jobb lesz. Jézus lehet, hogy a maga korában fantasztikus volt, de ez a feltámadásos dolog gyakorlatilag olyan megfoghatatlanná misztifikálta, amivel a keresztyéneknek a Jézusa nem egyértelmű, hogy Isten Fia. Bezzeg, ha lehetett volna mindenkinek látni a Feltámadottat, akkor az mindjárt más lenne... Mennybemenetelekor is eltűnt a felhők felett? Na, szépen állunk... A keresztfán meg utolsó szavaiban azt kiáltotta, hogy én Istenem, miért hagytál el... Kell-e ennél ékeesebb bizonyíték arra, hogy ő maga egy bukott Messiás jelölt, aki végig várta az isteni jelet, a csodát, hogy Isten majd kimentí őt, de ott a keresztfán rá kellett jönnie, hogy Isten cserbenhagyta. Testvéreim! Ezek nem az én gondolataim, ezeket nemrég olvastam egy Jézussal foglalkozó mai magyar írótól, és természetesen nem értek vele egyet, de a probléma érzékeltetéséhez mégis jó felvezetésnek

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

Hamar László lelkész

Elhangzott 2023. június 18-án



tartom, hogy lássuk: mennyire várja a világ az isteni jelet, hogy higgyen. Jel nélkül miért lenne hit?

Testvéreim! Ez a téma annyira érzékeny, hogy látnunk kell: magát Jézust is megkísértette. Na, nem úgy, hogy elbukott ebben, hanem úgy, hogy ő maga is a messiási működése előtt nemet kellett, hogy mondjon erre az emberi vágyra, amit annyira próbált neki sugallani a Sátántól kezdve rengeteg ember, hogy adj valami borzongást, valami titkot, valami fenségest, valami nagyszerűt, valami lehetetlent, valami felemelőt, valami nagyot, és akkor én nagyon szívesen foglak majd követni. A vallásosságom már megvan, csak egy kis lökés kell neki, és remek tanítványod leszek. Már ismerem az erkölcsöt, csak még egy kis isteni bátorítás kell, és meg is maradok majd benne. Már ismerem az isteni tanokat, csak egy kis jel, és a teológia doktora leszek. Már megvan az életrendszerem, az ideológiám, a dogmatikám, ezt olyan jó lenne Jézusnak megkoronáznia. Az isteni jel ilyen módon tulajdonképpen hitelesítené, hogy tetszik Istennek, amit teszünk, csak egy kicsit még meg kell fejteni! Szókimondó leszek: az egyházak felé is ezt sugallják a kívülállók, hogy erősítsük meg az ő hitüket azzal, hogy lényegében ugyanazt hisszük, Jézus is ezt akarja, és ha az egyházban valami csodásat, valami jelet, vagy valamilyen jeles dolgot látnak, akkor majd ők a híveink lesznek. Nem véletlen, hogy sok egyház enged is ennek az elvárásnak és azt kiabálja: Ide gyertek, itt van gyógyulás, van pompa, van szuper közösség, van nyelveken szólás, van tiszta tan, van csoda, van jel, van művészet, ékes szólás, szeretetszolgálat, van itt minden, amitől az egyház a legjobb, sőt egyenesen csodás. Csakhogy Jézus követése – úgy, ahogyan azt a keresztelési beszéd végén is mondtam a vízről – nem szép belemenetel, belecsobbanás az Isten világába, hanem a korábbi világkép halála, a korábbi élet meghalása.

Igénkben Jézus azt mondja: Nincs jel. Jézus a jelkívánó embert arra a hitre akarja vezetni, ahol a lélek annyira szabad, hogy nem a jel káprázatában él, hanem az igaz Isten felismerésében és az ő követésében. Másként fogalmazok: Míg a jelben az ember inkább csak az előtt hajt fejet, hogy van Isten, addig Jézus az Isten akaratának megjelenítését hordozta magában és ezt magát szánta jelnek.

Tanítványaitól is annyit kért csupán, hogy a hit jeléül keresztkedjenek. A keresztségben nincsen semmi látványos, isteni jel. Ugyanakkor mégis éppen az egyszerű keresztségben, ami az Istenhez tartozást olyan egyértelműen, tisztán fejezi ki, olyan hit következhet ebből, ami a maga tisztaságában, a maga követés általi fejlődésében, a maga tettekben és szavakban való megnyilvánulásában jellé válik. Hadd fejezzem be igehirdetésem azzal, hogy a ma megkeresztelt Lucánál a dédszülők nemzedékétől a nagyszülők évtizedekkel később vállalt egyházi esküvőjén át a szülők szándékáig egyértelmű jeleket láthat arra nézve, hogy Isten áldása a hit által teljesedik ki. Ámen.

Tanévzáró beszéd: Az elmúlt év zökkenő mentesen zajlott hitoktatás szempontjából. A 6 hitoktató meg tudta oldani a 11 iskolában való helytállást. Az elmúlt héten istentiszteletünkön elbúcsúztunk az egyik teljes állású hitoktatóunktól, aki elköltözik szülőföldjéhez közelebbre, ugyanakkor reménység szerint lesz teljes állású utódja szeptembertől.

A karácsonyi és az anyák napi istentiszteleti alkalmak feltűnően jobban sikerültek a korábbi évek átlagánál mind létszám tekintetében, mind pedig színvonalban. Ennek oka nem egyértelmű, hogy miként sikerült ez, mindenesetre hálásak vagyunk ezért Istennek.

Keresztelési beszéd: Textus: Máté 28:18-20.
Igehirdetés: Textus: Márk 8:11-13.



Azzal a gondolattal zárok, hogy kérem a testvéreket, imádkozzanak az új teljes állású hittanoktatóért, akinek személye e pillanatban még nincs megválasztva.